

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

<p>Előfizetési ára</p> <p>Egész évre . . . . . 8 K Fél évre . . . . . 4 „ Negyed évre . . . . . 2 „ Egyes szám ára 20 fillér.</p>	<p>Felolós szerkesztő, lapfajladonos és kiadó:</p> <p style="text-align: center;">BALKÁNYI ERNŐ.</p> <p style="text-align: center;">MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.</p>	<p>Hirdetések egység szerint.</p> <p>A nyíltér soronkint 1 korona. Kéziratokat nem adunk vissza.</p>
--	---	---

Városi csendőrségről.

(O. M. V.) Alsórendva szomszéd-ságában két nagyobb város hatalmas akcióit fejtett ki az iránt, hogy a békességet szerető rendőrlégénység erélyes és kiméletet nem ismerő csendőrséggé váltsa fel.

Nagykanizsa és Zalaegerszeg városok illetékes körei nem tartják lehetségesnek a rend és a béke közötti néha-néha felmerülő, számba sem vehető differenciákat másként elintézhetni, mint csendőrszuroj és csendőrfővrosbar állat.

Előbbi városban a városi csendőrség behozatala mellett határozottan állásfoglalók között maga a város rendőrfőkapitánya áll kezdményező vezető-emberül. A helyi lapokban kifejtéi egyoldalulag a célját a városi csendőrséggel ideintemálásával szemben. S oly színben tünteti fel a város közbiztonságát, mintha a lakók egytől-egyig szemenszedett tolvajok, notárius zsebmetszők és megrögött betörők lennének. — Szerinte ez teszi szükségessé a jól szervezett csendőrséget.

Említett város főkapitánya — ugylát-szik — nem kísérheti figyelemmel a rendőri lapok és polgári újságok büneseti krónikáit; mert ha figyelemmel böngészne, azokból kitűnne még ő előtte is, hogy más, hason-nagysága városok közbiztonságával szemben úgy Zalaegerszeg, mint pedig Nagykanizsa vagyon- és közbiztonsági viszonyai kedvezőnek, precíznek mondható.

A néha-néha előforduló tyuklopások és kabátelemelések, amik előfordulnak, — szerény véleményem szerint — nem kielégítő okok ahoz, hogy a 32 emberből álló rendőrlégénységet csak közönségesen szélnek bocsájthassa egy város.

De nézzük csak: miért tartja tanácsosnak Nagykanizsa város főkapitánya a csendőrséget?

Mert erélyesebb a mostaninál!
Vagy nem azért? Tán spórolni, akar a városnak?

Ez nevétséges.
A jelenlegi csend- és rendfentartók hónaponta 20—25 forint fix (tisztá) fizetést, mondjuk chbért kapnak a városától fejenkint. Az erélyes és kiméletet nem ismerő csendőrség szemét csak nem akarja ily csekély járulékkal kidugni vagy kidugatni a főkapitány ur?

Ilt tehát takarékoskodásról szó sem lehet!

Hát akkor még a mostani legénység — végkielégítése? Ez talán elmaradna? Hát a különféle alapokra hónaponta levont forintokat elvesztenék rendőreink?! Csak nem?

Ekkora merénylet sok lenne egy rendőrfőkapitánytól is!

Hát akkor mit akar?
Nem hivatalos forrásból úgy informáltak, hogy a mostani legénység csendőri szakaszba lesz beosztva s csak épen ruhát cserél. De hisz' ezzel ott lennének, ahol a mádi — izraelita!

Ah, azt akarja a főkapitány ur, hogy megszorodjon a „hatóság elleni erőszak” rovat. Mert vegyünk egy példát. Egy jókedvű, félig részeg atyafi nem a legcsendesebben ballag végig, az éjszaka csendjét nyugodtan alvó városom. A csendőrfővros odalép hozzá és — megint. Az atyafi odébb megy s amint eltűnt szeme elől a csend és rend kakastollas öre, ismét monológizál. Ekkor előlép ismét az említett éber ör és — most már fénygetődzve akarja megmitantálni tisztességre. A részeg ember nem tudja mit tesz, ellene szegül. Sőt mi több: megérinti akár rossz, akár kevésbé rossz szándékból a csendőrfőgyveret. A csendőrfőgyver pedig tudvalevőleg szent és sérhetetlen, miként az Uristen képe. Avatalan kéz érintésekor kiméletlen kötelessége akcióba lépni. A csendőrfővros tehát szur, talal, az áldozat elbukik, hörög, hirtelen eltakarítják a sebesültet és — kész a katasztrófa. Másnap legfeljebb az újságok darálják el szárazan az esetet.

A főkapitány ur azt kérdi erre bizonyára: de hát volt-e joga, vagy hogy merte a mi emberünk a csendőrfőgyveret még csak egy ujjal is megérinteni?

Rövid a válasz, és ezt már a főkapitány ur is tapasztalhatta: a részeg ember nem tudja mit tesz, s aminél a csendőrlégénység felnyársolással büntet, azt ő ártatlan stüklinek veszi.

Ez egy példa; mondhatnék többet is a csendőrlégénység erőszakosságáról és brutalitásáról, de talán ezekről adatokat tud a főkapitány ur is.

Gyilkosság, rablás és nagyobb büneset csak nagyrátkán fordul elő Nagykanizsán. Ha előfordul is néha, annak meggátolásához kevés a főkapitány ur, a rendőrség és a csendőrség együttesen.

Maradjunk csak a rendőrségnél és ne csináljunk bivaltat — mit nem mondok — balhából.

Ha nem elég erélyes és tapintatos a mostani legénység, ottakssa ki őket, szervezve őket úgy a főkapitány ur, (akinek kötelessége ia ezt tenni), hogy megfeleljen a hivatásának.

S tudja főkapitány ur, mi lenne a legelső lépés (a legtanácsosabb és leghatasósbab is) az erélyesség felé? A fizetésemelés.

Mert mit várhat a főkapitány ur és mit várhatunk mindnyájan olyan hivatott egyenkéntől, akiknek fizetése hónaponta csak 20—25 forint és — több semmi.

Csak nem gondoljuk, hogy az ilyes emberek nem kaphatók a „lekenyerezésre”?

Látja főkapitány ur, ez az, a mi kiegészíti rendőrlégényeink megélhetését.

Veszek ehhez is egy példát. Mondjuk: ma este jökezzel és nem kis lármával haladok hazafelé vagy én, vagy más. Rendőr jön. Erélyesnek nem erélyes, mert az nem hoz a zsebre és a konyhára semmit. Csak szeliden int. Még azt is megkérdi a barátosság teremtés, hogy: „hol is méltóztatott ilyen jól mulatni?” Felírásról és bejelentésről pedig szó sem lehet, mert akkor már kezében szorít — egy vagy két koronát.

És ezektől a legényektől nem is lehet ezt zokon venni. Hogyan is élhetne meg családjával abból a nyomorúságos 20—25 forintból ebben a méregdrága világban!

S ez mellett a 20—25 forint mellett mily erőssé a szolgálatt! Egyfolytában 48 óránt át talpon lenni!

Husz—huszonöt forintért!
Főkapitány ur, legyen egy kis szívünk! Hisz emberek ők is, emberek vagyunk mi is.

Nézzük el, és bocsássuk meg nekik azokat a boravalló-elfogadásokat!

Hisz' élni kell önéink is!

Ha pedig Ön is, főkapitány ur, a hatóságai közeg lekenyerezését látja ebben, hát ne utasítsa el mindannyiszor a rendőrlégények fizetésemelést könyörgő beadványát; ne mondja nekik Pató Pálkánt: „Hej ráérünk arra még”; hanem fogadjja jószívetel az ő panaszuakat, (mert hisz katonái azok) és tegyen lépéseket érdekükben.

Mert ez a patópáloskodás nagyon rossz vért szül a közvélemény szemébnz s nem vezetelt jóra.

S ha teljesedik óhajuk rendőreinknek megfogja látni a főkapitány ur, hogy a mostaninál még kisebb, vagy egyáltalán nem lesz szükség a csendőrség ideintemálására.

Kiégne az arcuk, ha utcasarkainkon egy-egy feltűzött szurojnos csendőrlégény állana posztot. Mit gondol, főkapitány ur, milyen színben tűnne fel idegenek előtt a város és annak lakói? Azt hinnék, aminek Ön tart bennünket, hogy szemenszedett tolvajok, notárius zsebmetszők és megrögött betörők fészke ez a Nagykanizsa.

Ha pedig a legénység mostani létszáma nem elég — ezen lehet segíteni. Ne csak 12—13 embert foglalkoztasson rendőri teendőkben és a többit szolgai és „londoneri” állásokban, hanem annyit, amennyit a szükség feltétlen megkíván.

És akkor azok, akik most Nagykanizsa város rendőrfőkapitányával egy sorban küzdenek a csendőrség behozatala mellett, befogják látni a főkapitány urral egyetemben, hogy nevétséges volt még azt a hirt megpendíteni is, mely a kakastollasok beintemálása mellett zengett egévetvő, egyoldalú dicshimuszokat . . .

Nagykanizsai levél.

Irtá: Oszeszly M. Victor.

Chimay hercegnő, a nagy hirre végördött Ward Klára asszony szerelmeset cigánylegénye, Rigó Jancsi boldogította a művelt hét egyik estéjén Nagykanizsa város mielőtt és jóízűsül publikumát. Vörösbetűs, fénykes plakátokon jeleztek a „nagy Jancsi”, a hírhedt nőhódító dicsőségese érdekességét. Egyik előkelő szálloda helyisége hatalmasan megteltél a hírdett estén s a borsos beletűi díj ellenében mindenki szívszorongva várta a mi híres cigányunk megjelenését . . . Egyszerre csak jött . . . A közönség sóhajtott és — boldognak találta azt, aki nem volt kiváncsi Rigóra. A „nagy Rigó” helyett kaptunk egy kiélt, renitens, affektáló cigányt, akinek az arcáról leritt az első tekintetre, hogy az a tetített hencsés, az a nagyuri megjelenés közvetlen Ward Klára szerelménél kezdődik, Rigó Jancsi tehát muzsikált, de ennél többet ivott. És muzsikájánál többet ért a pezsgő, ami mellett főleg játsza az urat. Nem sokat játszott. Görbe lábai minduntalan ledobással ijesztgettek gazdjukat, hát Rigó ült és ivott. Ezért fizettünk egykoronás entré. Az arca ? . . . No, fene rossz gusztanács kell annak a néembernek lenni, aki egy ilyen rücsök cigánypofába belebődül. A fiatal-ság felkeszédésével meg lehet elégedve a karkötős és aranyláncos Rigó Jancsi, aki előtűnik nagy flegmával játszta a léliotípró világit. A fiatal gyerkőcből nekizott, hogy az általa áruítottat fényképes levelező-lapjai alá írantsa alá becses nevét. Néhányt alá is írta. Ekkor feléje ment egy uri asszony és kérte, hogy írma alá az övét is. Rigó hatalmasan végigmustrálta a hölgyet és meglegedetten hunyorgatott az

asszony arcába az élvezetek jelét hűen viselő szemével. S ugy viselkedett, mintha azt az egy szavat akarta volna kimondani, amelynek hallatára lábai elé borul az asszony-népesség. De Kanizsán nem akadt egy rossz és beteges-zülsű Ward Klára sem. A cigány itt csak cigány maradt. A mi asszonyunk a toladókó hunyorgatásokra otthagya Rigót, Rigó pedig, aint láta a feléje tóduló levelező-lapok közönséget istentelen flegmával vágta oda:

— Hát miúgy vagyok én magunknak? Talán könyvelőjű? . . .

A jobblélés emberek zúgolódtak és hátravonultak. Rigó hegedűjéhez nyult . . . Szép, szép volt a hegedű maga, de nem Rigó kezébe való . . . Mert, tudja lsten hogyan, a játékból nagyon kiéreztek, hogy hamis Rigó flancával együtt hegedűjének a hangja is . . .

A mi régóta font illúziók Rigóról, tehát szerzetfoszlott . . . A rücsök ábrázat, az affektált nagyuruskodás, a görbe láb, a kiélt alak és az elszakodott nőhódítás — nem vált be Kanizsán, mert itt vannak ugyan asszonyok, de nincsenek Ward Klárák . . .

*

Budapesten az utóbbi időben sok a révbé jutott nagy leány. Tulnagya a menyasszonyok száma. Na, mi kanizsaiak ezt nem állithatjuk magunkról, de nálunk van egy nagyobb dolog, ami — híresebb. A leányok férjhezmenés nélkül alapítanak családot. Az a bizonyos hosszucsuó, kiméletlen madár, amelyről azt mondja a nóta, hogy a »Gólya, gólya, a lányok megszorítója« gyakran lecsap olyan lányos házak kényeme tövébe, ahol hiányzik az — ifjú férj. És jó családok leányait lepi meg legtermészetesebb ajándékával. Tegnapelőtt

a gógós Terci, tegnap a büszke Lina, ma meg már az ártatlannak tetsző Irma lett — mama. Az elsőnek esküvő előtt volt meg a „határozott peclje” s akkor meg, esküdt a vőlegény, hogy a kis honpolgárral abszolúte nincs semmi összeköttetésben, de azért — nőül vette a leányt. — második, a büszke Lina, aki még ma is úgy jár az utcán, mint a felvavalkodott pulyka, a meg máig is keresi a — papát. — Az ártatlannak tetsző Irma megtalálta. Hogynis, hiszen annak a tizenkét éves gyerkőcnek, aki bizonyos apai összeköttetésben áll a „kis huszárral”, a szigorú „swiegermutter” — ki is látta tettéről a jobbk szemét. És — előre láthatólag — így haladunk tovább. Holnap Náncsi, holnapután Bella, Malvin, Jolán, Annus, Mariska . . . Kritikának szép ez, de há lányok? hová jutunk, hova jutunk? ! . . .

*

A nagykanizsai varrólányok egy küldöttsége járt a minap nálam (egyfőlt-egyig szemenszedett, helyes fruska) s arra kért, emeljem fel szavam az ő érdekükben helyzetük javításáért. Azt mondják, abból a 5—4—3 forintnyi hónapi gázsióból nem tudnak kijönni, mert nagy a dragaság, meg . . .

— Nagy a pucc! — vágtam közbe én.

De azért megígértem, hogy óhajukhoz híven cselekedni fogok valamit. Hogy mit, azt magam sem tudom. Arra kértek, hogy egy cikket szervezkedésre szólítsam kártnársókat. Ez annyit tesz rabszolgált felrázni megszokott nyomorúságúllal. De nem is különb . . . A mult ősszel irtam már egy cikket a szervezkedésről és a varróleányok helyzetéről, de — ha Pollák tőrváskereskedőnek kétszáz megzaporodott tyuktojása lett volna kéznél, az mind az én hátam kö-

Ciprusok.*)

Irtá: HOLLÓSI SÁNDOR.

I.

Mikor lefogták megtört szép szemét,
A lomb hullatta hervadt levelet.

Vele halt meg az utolsó rózsá,
Mellyel letették a koporsóba.

Azóta elfőtt a virágos nyár,
De ő a sírból nem jön vissza már.

***

Rémes váz immár az a bájós fő,
Melyről a költő még ma is dalt sző.

Szép álmait az nem zavarja meg
Mily rőt lehet, kit egykor szeretett!

Ó csak dalol, hogy túl az életem,
A sírontól is van még szerelmem.

II.

Az én szerelmem hazug álmódás,
Dajkamesébe áll költemény,
Szerelmem tárgya egy szép szöghaj,
Sirban szendergő égi tüncemény.

Kiégett vulkán szívem belseje,
Mely nem hevül már többé senkiért,
Mióta meghalt annyj kedvesem,
Ki nekem egykor zsebb jövőt ígért.

Hitem, reményem mind, mind halva már
S csak élek, élek, de nincs életem,
Ó mert felelteni én már nem tudom
Korán elvesztett földi édenem!

*) Mutatvány szerzőnek ösre megjelenő „Rózsák, ciprusok” című kötetéből.

A szentföldön.

Forrón tűz az áprilisi napsgár a históriai emékekőtü hemzsego magaslatra, a melynek legmagasabb pontján a híres Hebron fekszik. Kényelmes pánnyával fedett kocsin robogunk előre a szent tájon, melyen Jézus Krisztus futotta végig világra szóló kiédelmes életét. Négyen ülünk a kocsiában, egy világláttott orosz mérnök, egy németországi lőporgyáros, egy amerikai lady és csekselygém. Szép volt a tájék és mi elcsodéldy néztük a helyeket, amelyekhez évezredes szent emlékek fűződnék. Egy kerész yanrod után Bethleembe ért a kocsi. Gyermekék, szép lányok vártak bennünket a város kapujánál, akik valószínűleg megrohantak bennünket. Keresztekét, rózsafüzérekét árulták és csodálatos kintársással üldöztek bennünket.

— Havadasa Rachisz — vegyen kérem — zúgott felénk 50—60 éves torokból.

Ma Berid, — nem kell — feleltünk ki, de hasztalan, a kis fekete népség nem engedett, társaságunknak mindegyik tagja két-három kereszettel és rózsafüzérel gazdagabban lépte át az örök nevű Bethlehen küszöbét.

Kocsinak a szeplőtlen fogantatás gyönyörtü templománál állott meg. A gyakorlott moszkvita alkotnának adott ki engemet s miután a török hatóságok előtt a konzuloknak nagy respectusa van, hamarosan megnyílt előttünk a hely, ahol a mi urunk Jézus Krisztus meglátta a napvilágot. Kettefenkint be a szemlélybe, másik két úttársam kint maradt a templom előtt s mire visszatértem hozzájuk, száz és száz bethleheni koldus állta körül őket, baksist követeltek. Valamennyinek természetesen nem adhattunk, mire véstjűsölő mormogás támadt a rongyosok tömegében. Nagy ravaszul utat történk magunknak kocsinkig s a gyakorlott kocsis szélsébséggel röpielt el bennünket a veszedelmes koldusok seregétől. Oly kínos benyomást tettek ránk a

bethleheni koldusok, hogy boldogok voltunk, amikor a városból kiértünk a szabadba.

Gyönyörű a vidék. Termékeny és barátságos. Refazsu völgyében vagyunk, amelyet a próféták termékenynek és szépek mondottak. Itt játszódtok le Boas és Ruth idillje. Remek szépek az ugynevezett Salamon tavak, három hatalmas, a sziklába vájt vízmedence. Ez volt hajdanában a régi Jeruzsálem vizművének a gyöngye, és ma is innen fedezi a szent város vízszükségletét egy jelentékeny részét. Romjában is impozáns és testőli török várac emelkedik a vízmedencek fölött. Ifjú kapucinus szemérmáristák jártak vitáim ének és nevelés közben a romok között. Históriai nevezetességek mellett vizet az ut romok, várak és városok, temetők mellett, melyekhez az emberiség nagy emlékei fűződnék. És ez az inponáló multtal szemben a jelen, a nyomorgó kolduló, rongyos bensülöttek, akik egy helyiségben laknak az állatjajkál és koldulásnál, lopásnál egyebet soha nem tanulnak. Így mulik el a világ dicsősége. Egy kunnál két arab leány állott. Csinosak és erősek voltak.

— Leányok adjatok egy ital vizet — szölitotta meg az egyiket vezetőnk.

A Moslin nő kecces mozdulattal nyujtotta át a husító italt. Önkenyeltlenül eszembe öttöt a bibliai jelenet a kunnál, Rebeka és Eleazár között. De az idők megváltoztak azóta, Rebekán nem lögött annyit ékszer, mint ezen a vízmerő arab leányon. Egy Mária Terézia tallér ezüst zsinórban lögött le a nyakáról és bennem nyomban feldobbant a magyar szir.

Add el nekem gyermekek ezt a pénzdarabot.

— Nem pénz ez uram, hanem ékszer, felelte a barna bőrt hajadon.

— Mindegy, — feleltem én, — én pénzt adok neked ért s azon veszedes két ilyen ékszer is magának.

— Hát mennyit ad uram?

— Határoz meg te magad az árat.

zépén fröcscent volna ezrefelé! Meghara-
ragadtak a 2—3—4 forint fizetésért reg-
gel 6-tól esti 8-ig veretéközök hármi azért
az, mert én fel mertem tőni öszintén
az ő szánalmak és sanyaru helyzetüket és
— mert rabszolgáknak neveztem őket. Én
védekeztem, de ez nem használt. Nyilat-
koztak ellenem újságban, hogy mi közöm
nekem az ő helyzetükhöz; törődjem a ma-
gam bajával! És most elő jönnek hozzám...
bínböcsönátért, vezetke. Azt is hangoz-
tatják, hogy sztrájkolni szeretnénk. Én
megmosolyogtam őket. Sztrájkolni, ... a
varróléányok, ... Kanizsán? ... Ugyan,
hölgyeim, ne vicceljenek! ... Hát már
nem egzisztálnak a jóhírú kanizsai — Don
Juanok?!

HIREK.

— **Körorvos választás.** A f. hó 12-én megtartott körorvos választáson dr. Brünner Józsefet, városunk népszerű és köz-
kedveltségnek örvendő orvosát egyhangu-
lag választották meg körorvosnak. — Szív-
ból üdvözlők.

— **Hova lesz a közvagyon.** Meszlényi
Gyula püspök 11 ivre terjedő végrendeletet ha-
gyott hátra. Ebben hagyományozott összesen
382,800 korona összeget, melyből 3000 arany a
papának, 70,000 korona apácáknak, Hám János
szenté avatása költségére 20,000 korona jutott
és még sok ilyen célra hagyományozta a derek
főpap rengeteg vagyonát. Hát bizony ilyen mő-
nő vándorok ki házánkból a rengeteg közvagyon.
Hanem szeretnők már egyszer azt is olvasni, hogy
az ilyen nagy urak a nép megélhetésére is gon-
dolnának és ennek kivételre gyárakra és egyéb
közhasznú intézmények létesítésére fordítanak a
haláluk után fenntaradó vagyonot és nem csak
ék almanázt adnának, hanem munkát is a nép-
nek. Mert hát abból nem lakik jól senki, sem
pedig a kivándorlás megakadályozva nem lesz,
ha Hám János (?) 20,000 korona költségen
szenté avatják.

Némi habozás után így szólt a barna szemű
leány:

— Ót frank.
— Egy Mária Terézia tallérnak valóiban öt
frank az érték. Ez a török nő valóságos kis
pénzbecsülvő.

Zsembe nyultam, hogy kivégegy az öt
frankot. Erre azonban a leány vérszemet kapott
és nevette kiáltotta:

— Most már csak tíz frankért adom.
Ez a kapszóság felzombott, nem vettem
meg a tallért. Ugyanezzel a kapszósággal talál-
koztam Hebronban is, ahol régi kéziratokat akar-
tam vásárolni.

Megvirágtattuk az arab leányok arcát és azt-
n tovább mentünk. Meredek köves uton vitt
feléle a kocsi. Egyszerre meghorkantak a lovak,
mindannyian legrutunk a kocsiról. Vészes jár-
gatás föltötte meg a fullitunk. Néhány méternyire
tőlünk felborulva, törött kerékkel fektült a kocsi
s körülülte négy-öt alak siránkozott. Egy öreg
nagyszakállú zsidó térdelt egy fiatal férfi előtt,
a kinek véres horzsolások voltak az arcán. A kocsi
felborult utközben és a fiatal ember megsértült.
Az öreg rimánkodva fordult felénk:

— Urak segítsenek fiamon, és lelkennek
jobbik fele.

Megvizsgáltuk a fiatal ember sérüléséről,
jelentéktelen karcolások voltak, a legénynek in-
kább a kocsiból való kizuhanás ártott meg. Meg-
vizsgáltuk a vén zsidót azzal, hogy egy kis
pénzt is adtunk neki, mire nyomban megszünt
jajgatását.

Nemsokára Rachel sírjához értünk, ahol
nyílnak most is a szebbnél-szebb rózsák, s a hi-
vők, a kíváncsi Európaiak és a száz meg száz
koldus zsböngőse bizonyára csak zavarja örök
álmát annak a híres nevezetes zsidó nagy asz-
szonyinak.

KENDE A.

— **Jegyzők ügye.** Teljesen megbízható
forrásból értesülünk, hogy zalamegyi jegyzők
fizetési pöttyök-tervezetét a munkálmiszteriumban
a napokban elintézték, a bünyelátot már a jövő
hét folyamán Zalagereszeve lektüdik, a régen
várt pöttyöket egy hét múlva folyósítják.

— **Vöröskakas.** Gyurák Lukács csörnye-
földi gazdaember lakóháza egyik éjjel kigyulladt
és mire az emberek álmukból felocsudtak a tűz
oaltására mentek, a lakóház, mellettekkelés a tűz
szomszédos Tamás Jánosné scrtés óla tyuk-
háza együtt a lángok martaléka lett. A két 360
korona. Biztosítva Semmi sem volt. A tűz Gyurák
gazdaasszonyának Nemes Annának a gondatlan-
ságából származott, aki este tízet rakott és el-
mulasztotta letekvés előtt elolítani; az egyik kőrök
át a padlásra szökött egy sziporka s ottól
meggyült a ház.

— **Mulatság.** A Bellatincai Tanuló ifjúság
A „Bellatincai Polgári Olvasókör” könyvtára ja-
rára 1905. augusztus hó 13-án Bellatincon mű-
kedvelő előadással egybekötött tuncmúltságot
rendez. Színr kerül Géczy Istvánnak a „Sárdi
ház” című 3 felvonásos népszínműve. Kedvezőt-
len idő esemény a mulatság 15-én fog megtartani.

— **Táncanfolyam.** Mayersberg Frida okl.
táncitanónő ez uton tudatja a n. é. közönség-
nek, hogy a táncot tanulni akarók még mindig
beiratkoznak a tanfolyamra, mert a mulatsá-
gokkat utólagosan pótolni fogja.

— **A hus árának szabályozása.** Tömerék
panasz hangzik el nálunk a hus drágaságáról,
de semmiféle hatóságik intézkedés a megszár-
ozások áremelésének határát nem szab. A szom-
széd Somogyban, hol ugyátszik hasonlók az ál-
lapotok, most Sárközy Béla alispán szabályozta
a hus árakat, annymibben három osztályba osztva
az árakat 46 50 és 60 krajcárban állapította meg.
Hasonló intézkedés igen időszerű lenne
nálunk is.

— **A belügyminiszter a drágaság ellen.**
A belügyminiszter rendeletet intézett a törvény-
hatóságokhoz, melyben tekintettel a fővárosi, de
különösen a vidéki piaci drágaságra, utasítja az
illetékes hatóságokat, hogy maguk dolgozzanak
ki piaci tarfát. A miniszter nem kívánja megfosz-
tani a piaci elárúsítók az őket megillető jöve-
delemtől, azért a tarifa megállapítására vonat-
kozóan utasítást adott a hatóságoknak, hogy le-
gyenek tekintettel a termelőnek fizetett árakra, a
helyi viszonyokra és egyéb körülményekre, mi-
hez képest azt bizonyos megfeloő szárazlékos
haszon hozzászámításával állapítsák meg egyes
cikkek árait, melyeknél többlet az elárúsítók
nem szabad követelnie.

— **Élő halott.** Fiatal, tehetséges emle-
borult a sötétség fátyla f. hó 10-én. Gubics Józ-
sef csatári születésű, ottani tanítónak a fia, 22
éves, jelenleg a helybeli kir. adóhivatalnál volt
gyakornok. Iskoláinak végeztével a papi pályát
választotta, de az utolsó vizsga letétele előtt ki-
vetközött és beállt gyakornoknak. Már a hét ele-

jén mutatkozott rajta a téboly tünetei, mire f. hó
10-én orvosi rendelkezésre sétált kellett mennie. Ki-
sérteben volt Illés Gyula, kibez Hosszutfalunál
ezt a kérdést intézte, hogy nem-e fél valakitől:
mire Illés Gyula azt mondta, hogy nem fél sen-
kitől, mert nem bántott senkit. Erre Gubics neki
esett, földre lüpette, fojogatni kezdte és a ruhát
lepte le róla. Szégyénykálálásra a közelben lévő
emberek kimentekélélést Gubics kezéi közül,
mire Gubics elmenekült és a Fekete erdőbe men-
t, ott ellofták és hazahozták a város házára,
hol folytatosan dühbög, miséz és sztikozódik.
A szerencsétlen ifjúnak átja is megérkezett és a
további teendők felől intézkedik.

— **Tolvaj éjjeli fér.** Furián Mihály helybeli
éjjeli fér f. hó 2-án a rendes éjjeli szolgálat
befejete után benézett a Korona nagy vendég-
lőbe, hol egy kereskedelmi utazónak az ezüst
órája és pénztárcája, melyben egy tíz koronás
bankjegy volt, megzettsent neki és nem tudván az
enyém, tízed, öve törvényét, eltüntette azokat, de
most az ügyész jár vesztet, mert dacára, hogy
a terhére ró lopást tagadja, a bizonyítékok el-
lene vallanak.

Hirdetmény.

Alsólendva nagyközség elöljárósága
részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint
Alsólendva nagyközség képviselő-testülete
által folyó augusztus hó 5-én a fogyasztási
adó kezelés iránt alkotott szabályrendelet
a község jegyzői irodában 15 napig köz-
szemlére kitétették, és ott bárki által a hi-
vatolások alatt betekinthező és a netáni fel-
szólamlások ugyanott írásban folyó augusz-
tus hó 20-án esti 5 óráig beadhatók.

Kelt Alsólendván, 1905. augusztus 6-án.

Baranyay Kálmán **Toma János**
községi főjegyző. bíró.

Hirdetések

felvétetnek lapunk
kiadóhivatalában.

A JELENKOR LEGJOBB TETŐFEDÉSI ANYAGA

MAGYARORSZÁGI KÖZPONT:
ETERNIT MŰVEK HATSCHÉK LAJOS
BUDAPEST VI., ANDRÁSSY-ÚT 33.

Balkányi Ernő

könyvnyomda

papirkereskedés

könyvkötészet

üzletikönyv-raktár

„ALSÓLENDVAI HIRADÓ“

SZERKESZTŐSÉGE és KIADÓHIVATALA

Alsólendva — Muraszombat.

KAPHATÓK:

LEVÉLPAPÍROK DOBOZOKBAN.

***

LEGJOBB MINŐSÉGŰ IRÓ- és RAJZSZEREK.

***

KÉPES LEVELEZŐ-LAPOK.

***

MESE ÉS KÉPESKÖNYVEK stb.

MÁR

AZ ELSŐ

próbarendelés elkészítése a megrendelő teljes megegyedését vonja maga után.

***

Araink a lehető legolcsóbbak.

***

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalban.

